

σύμμαχο στον συντηρητισμό της γλώσσας. Έννοιες και λέξεις που έχουν εδώ και καιρό χάσει την αρχική τους σημασία συνεχίζουν μέσω των αιώνων να κυριαρχούν στην ανθρωπότητα. Ιδιαίτερα έντονο είναι αυτό αν οι έννοιες έχουν γίνει κοινοτοπίες, αν έχουν ενσταλαχτεί στην ύπαρξη μας από την νηπιακή ηλικία ως τρανές και ακαταμάχητες αλήθειες.

Το μέσο μυαλό εύκολα ικανοποιείται με κληρονομημένες και αποκτημένες ιδέες ή με την υπαγόρευση των γονιών και των δασκάλων διότι είναι πολύ πιο εύκολο να μιμείσαι παρά να δημιουργείς. Η εποχή μας

γέννησε δύο διανοητικούς γίγαντες που επιχείρησαν να μεταποιήσουν τις νεκρές κοινωνικές και ηθικές αξίες του παρελθόντος. Ιδιαίτερα αυτών που περιλαμβάνονται στον χριστιανισμό. Ο Φρήντριχ Νίτσε και ο Μαξ Στίρνερ έδωσαν απανωτά χτυπήματα ενάντια των πυλώνων του χριστιανισμού επειδή είδαν σε αυτόν μια βλαβερή δουλική ηθική, την απάρνηση της ζωής, την καταστροφή όλων των στοιχείων που δημιουργούν δύναμη και προσωπικότητα. Όντως, ο Νίτσε, εναντιώθηκε στην δουλική ηθική ενυπάρχουσα του χριστιανισμού για μια υψηλή ηθική των ολίγων προνομιούχων. Αλλά παίρνω

,ο μεγαλύτερος εχθρός της προόδου και της ελευθερίας, υπάρχει μερικό καλό στον χριστιανισμό αυτόν καθαυτό. Και τα διδάγματα του Χριστού και ο πρώιμος χριστιανισμός ,θα ρωτήσει κανείς, δεν αντιπροσωπεύουν το πνεύμα της ανθρωπιάς, το ορθόν, και την δικαιοσύνη;

Είναι αυτός ακριβώς ο συχνά επαναλαμβανόμενος ισχυρισμός που με έπεισε να διαλέξω αυτό το θέμα, που μου επέτρεψε να δείξω ότι οι καταχρήσεις του χριστιανισμού όπως οι καταχρήσεις της κυβέρνησης εξαρτώνται από το αυτό καθαυτό του πράγματος και όχι στους αντιπροσώπους του

θηρσκεύματος στους οποίους χρεώνονται. Ο Χριστός και τα διδάγματα του είναι η ενσάρκωση της υποταγής, της αδράνειας, της άρνησης της ζωής και για αυτό υπεύθυνος για όσα συνέβησαν στο όνομα του. Δεν με ενδιαφέρει ο θεολογικός Χριστός. Λαμπρά μυαλά όπως οι Μπάουερ, Στράους, Ρενάν, Τόμας Παίην και άλλοι διέψευσαν αυτό το μύθο από καιρό. Είμαι πρόθυμη ακόμη και να αποδεχτώ ότι ο θεολογικός Χριστός δεν είναι ούτε το μισό επικίνδυνος όσο ο ηθικός και κοινωνικός Χριστός. Όπως όταν η επιστήμη αντικαθιστά την τυφλή πίστη, η θεολογία χάνει την ισχύ της.

Αλλά ο ηθικός και ποιητικός μύθος του Χριστού έχει τόσο διεξοδικά διαποτίσει τις ζωές μας που ακόμα και μερικά από τα πιο προχωρημένα μυαλά δυσκολεύονται να χειραφετηθούν από το ζυγό του. Έχουν ξεφορτωθεί το γράμμα του νόμου μα έχουν κρατήσει το πνεύμα. Αλλά όμως είναι το πνεύμα που βρίσκεται πίσω από όλα τα εγκλήματα και τις φρικαλεότητες που έχει διαπράξει ο ορθόδοξος Χριστιανισμός. Οι Πατέρες της Εκκλησίας μπορούν κάλλιστα να κηρύσσουν το ευαγγέλιο του Χριστού. Δεν περιέχει τίποτα επικίνδυνο στο καθεστώς της εξουσίας και του πλούτου αντιπροσωπεύει την

Παντού και πάντοτε από την έναρξη του, ο Χριστιανισμός έχει μετατρέψει την γη σε μια κοιλάδα δακρύων, πάντα έχει καταστήσει την ζωή ένα αδύναμο άρρωστο πράγμα, πάντα έχει ενσταλάξει τον φόβο στον άνθρωπο, μετατρέποντας τον σε διπλό ον που οι ζωτικές του ενέργειες καταναλώνονται στην πάλη ανάμεσα στο σώμα και τη ψυχή. Κρίνοντας το σώμα ως κάτι κακό, την σάρκα ως τον πειρασμό για ότι είναι αμαρτωλό, ο άνθρωπος έχει ακρωτηριάσει την ύπαρξη του στην μάταιη προσπάθεια να κρατήσει την ψυχή του αγνή, ενώ το σώμα σαπίζει από τα τραύματα και τα βασανιστήρια που έχει υποστεί. Η

χριστιανική θρησκεία και ηθική
εξαίρει τη δόξα του Επέκεινα
ως εκ τούτου παραμένει
αδιάφορη στη φρίκη της γης.
Αληθώς, η ιδέα της
αυταπάρνησης και πως ότι
συμβάλλει στο πόνο και την
θλίψη είναι μια δοκιμασία της
ανθρώπινης αξίας, ένα
διαβατήριο για την είσοδο
στον παράδεισο. Οι φτωχοί θα
αποκτήσουν τον παράδεισο
και οι πλούσιοι την κόλαση.

Αυτό μπορεί να εξηγήσει γιατί
οι πλούσιοι μπορούν να
αδράξουν της ευκαιρίας και να
καταβάλλουν προσπάθειες να
πάρουν όσα γίνεται στη γη
όσο προλαβαίνουν να
κολυμπάνε στην χλιδή και την
περίσσεια, να σφίγγουν το

ζωνάρι των ευλογημένων σκλάβων, να τους ληστεύουν τα πρωτοτόκια να τους υποτιμάνε και να τους εξαγριώνουν κάθε λεπτό της ημέρας. Ποιος μπορεί να κατηγορήσει τους πλουσίους αν εκδικούνται τους φτωχούς, αφού τώρα είναι ο καιρός τους, και ο ελεήμων χριστιανικός Θεός μόνο ξέρει πόσο ικανά και ολοκληρωτικά οι πλούσιοι το κάνουν.

Και οι φτωχοί; Εμμένουν στην υπόσχεση του χριστιανικού παραδείσου, ως το γηροκομείο, το θεραπευτήριο των ακρωτηριασμένων κορμιών και των ασθενών μυαλών. Υπομένουν και υποκύπτουν, υποφέρουν και

περιμένουν, μέχρις ότου κάθε ίχνος αυτοσεβασμού έχει τσακιστεί από την υπομονή, για την αποκαμωμένη και ατελείωτη προσμονή για τον χριστιανικό παράδεισο.

Ο Χριστός έκανε την εμφάνιση του ως ο ηγέτης των ανθρώπων ο λυτρωτής των Εβραίων από τη Ρωμαϊκή κυριαρχία, αλλά από τη στιγμή που ξεκίνησε το έργο του, αποδείχθηκε ότι δεν είχε κανένα ενδιαφέρον για την γη, για τις επείγουσες άμεσες ανάγκες των φτωχών και των απόκληρων του καιρού του, αυτό που κήρυττε ήταν ένας συναισθηματικός μυστικισμός, σκοταδιστικές και μπερδεμένες ιδέες άνευ

πρωτοτυπίας και
ενεργητικότητας.

Όταν οι Εβραίοι, σύμφωνα με τα ευαγγέλια, αποσύρθηκαν από τον Ιησού όταν τον παρέδωσαν στον σταυρό, ίσως είχαν πικρά απογοητευτεί από αυτόν όταν τους υποσχόταν τόσο πολλά και τους έδινε τόσα λίγα. Υποσχέθηκε χαρά και μακαριότητα σε έναν άλλο κόσμο , ενώ οι άνθρωποι λιμοκτονούσαν, υπέφεραν και υπέμεναν μπροστά στα μάτια του. Μπορεί επίσης η συμπάθεια που έδειξαν οι Ρωμαίοι, ιδιαίτερα ο Πιλάτος, να δόθηκε στον Χριστό επειδή τον θεωρούσαν τελείως

βασιλεία των ουρανών». Γιατί μετάνοια, γιατί λύπη μπροστά σε κάτι που υποτίθεται θα έφερνε την σωτηρία; Δεν είχε υποφέρει και υπομείνει αρκετά η ανθρωπότητα;

Πάρτε για παράδειγμα την επί του όρους ομιλία . Δεν είναι τίποτα άλλο παρά μια ευλογία της υποταγής στην μοίρα και το αναπόφευκτο των πραγμάτων.

«Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι ότι αυτών εστιν η βασιλεία των ουρανών» Ο παράδεισος θα πρέπει να είναι ένα τρομερά βαρετό μέρος αν οι φτωχοί τω πνεύματι ζουν εκεί. Πως μπορεί οτιδήποτε δημιουργικό οτιδήποτε ζωτικό, χρήσιμο και

όμορφο να προέρχεται από τους πτωχούς τω πνεύματι; Η ιδέα που εκφράζεται στην επί του όρους ομιλία είναι η μεγαλύτερη καταγγελία ενάντια στις διδαχές του Χριστού διότι βλέπει στη φτώχεια του πνεύματος και του σώματος μια αρετή και επειδή αναζητεί να διατηρήσει αυτήν την αρετή μέσω της ανταμοιβής και της τιμωρίας. Κάθε νοήμων άνθρωπος συνειδητοποιεί ότι η χειρίστη κατάρα είναι η φτώχεια του πνεύματος αυτή είναι που παράγει όλο το Κακό και την μιζέρια ,όλη την αδικία και τα εγκλήματα του κόσμου! Ο καθένας ξέρει ότι τίποτα το καλό δεν προήλθε ή πρόκειται να προέλθει από τους

πτωχούς τω πνεύματι σίγουρα όχι η ελευθερία η δικαιοσύνη ή η ισότητα. «Μακάριοι οι πραείς ότι αυτοί κληρονομήσουσι την γην.» Τι εξωφρενική αντίληψη! Τι κίνητρο για την δουλεία την απάθεια και τον παρασιτισμό! Εξάλλου δεν είναι αληθές ότι οι πράοι θα κληρονομήσουν οτιδήποτε. Ακριβώς επειδή η ανθρωπότητα είναι πράα η γη έχει κλαπεί από αυτήν. Η πραότητα έχει υπάρξει το μαστίγιο του οποίου ο καπιταλισμός και οι κυβερνήσεις έχουν κάνει χρήση ώστε να επιβάλλουν στον άνθρωπο την έλλειψη ανεξαρτησίας οδηγώντας τον στην θέση του σκλάβου. Οι πιο πιστοί υπηρέτες του

τοισ ουρανοίς» Η ανταμοιβή εν τοισ ουρανοίς είναι το αέναο δόλωμα, το δόλωμα που έχει πιάσει τον άνθρωπο σε ένα ατσαλένιο δίχτυ, έναν ζουρλομανδύα που δεν τον αφήνει να επεκταθεί και να αναπτυχθεί. Όλοι οι πρωτοπόροι της αλήθειας έχουν και εξακολουθούν να εξυβρίζονται, έχουν και εξακολουθούν να διώκονται.

Άλλα ζήτησαν από την ανθρωπότητα να πληρώσει το τίμημα; Ζήτησαν να δωροδοκήσουν την ανθρωπότητα ώστε να αποδεχθεί τις ιδέες τους;

Γνώριζαν πολύ καλά ότι εκείνος που δέχεται μια αλήθεια ένεκα

δωροδοκήματος, θα την ανταλλάξει με αυτήν του υψηλότερου πλειοδότη. Καλό και κακό, τιμωρία και ανταμοιβή, αμαρτία και μετάνοια, παράδεισος και κόλαση ως το κινούν πνεύμα του χριστιανικού ευαγγελίου έχουν υπάρξει το πρόσκομμα στο έργο της οικουμένης. Περιέχει τα πάντα σε σχέση με τις διατάξεις και τις εντολές αλλά ολοκληρωτικά στερείται αυτά που χρειαζόμαστε περισσότερο. Ο εργάτης που γνωρίζει την αιτία της δυστυχίας του, που καταλαβαίνει την δομή του άδικου κοινωνικού και βιομηχανικού συστήματος μπορεί να κάνει περισσότερα για τον εαυτό του και την τάξη

του απ' ό,τι ο Χριστός και οι ακόλουθοι του έχουν κάνει για την ανθρωπότητα σίγουρα περισσότερα απ' ό,τι η πράα υπομονή, η άγνοια και η υποταγή έχουν κάνει. Πόσο περισσότερο εξευγενίζων, πόσο περισσότερο ωφέλιμος είναι ο ακραίος ατομικισμός του Στίρνερ και του Νίτσε από την άρρωστη ατμόσφαιρα της χριστιανικής πίστης. Αν αποκηρύσσουν τον αλτρουισμό ως κακό είναι επειδή το παράδειγμα του Χριστιανισμού, το οποίο έθεσε το τίμημα στον παρασιτισμό και την αδράνεια έδωσε τροφή για όλες τις κοινωνικές δυσλειτουργίες που γιατρεύονται με το κήρυγμα

της αγάπης και της συμπόνοιας.

Υπερήφανες προσωπικότητες που στηρίζονται στον εαυτό τους προτιμούν το μίσος έναντι τέτοιας άρρωστης και ψεύτικης αγάπης, επειδή καμία ανταμοιβή δεν κάνει το ελεύθερο πνεύμα να υποστηρίξει μια μεγάλη αλήθεια ούτε ποτέ έχει κανείς εμποδισθεί λόγω του φόβου της τιμωρίας.

«Μη νομίσητε ότι ήλθον καταλύσαι τον νόμον και τους προφήτας, ουκ ήλθον καταλύσαι αλλά πληρώσαι.»
Ακριβώς. Ο Χριστός ήταν ένας μεταρρυθμιστής, πάντα έτοιμος να μπαλώσει, να συμπληρώσει, να συνεχίσει

την παλιά τάξη πραγμάτων ποτέ να καταστρέψει και να ξανακτίσει.

Για αυτό έχουν όλοι οι μεταρρυθμιστές φιλικά αισθήματα προς αυτόν. Πράγματι ,όλη η ιστορία του Κράτους, του Καπιταλισμού, και της Εκκλησίας υποδεικνύει ότι έχουν διαιωνίσει τους εαυτούς τους λόγω αυτής της ιδέας «ουκ ήλθον καταλύσαι τον νόμον». Αυτό είναι το κλειδί της εξουσίας και της καταπίεσης. Φυσικό ,αφού δεν εξήρε ο Χριστός την φτώχεια ως αρετή δεν διέδωσε την μη-αντίσταση στο κακό;

Γιατί να μην συνεχίσουν να κυβερνούν τον κόσμο η φτώχεια και το κακό;

Όσο και αν είμαι αντίθετη με κάθε θρησκεία όσο και αν τις θεωρώ ως μια επιβολή ένα έγκλημα ενάντια στον ορθό λόγο και την πρόοδο, παρόλα αυτά νιώθω ότι καμία άλλη θρησκεία δεν έκανε τόση ζημιά ή δεν έχει βοηθήσει τόσο πολύ στην εκδούλευση του ανθρώπου όσο η θρησκεία του Χριστού.

Δείτε τον Χριστό έναντι των κατηγοριών του. Τι έλλειψη αξιοπρέπειας, τι έλλειψη πίστης στον εαυτό του και στις ίδιες του τις ιδέες! Τόσο αδύναμος και αβοήθητος ήταν ο «Σωτήρ των ανθρώπων» ώστε χρειάζεται όλη την ανθρώπινη γενιά να πληρώσει για αυτόν, για μια αιωνιότητα

επειδή αυτός «πέθανε για αυτούς».

Η λύτρωση μέσω του Σταυρού είναι χειρότερη από την καταδίκη λόγω του τρομερού φορτίου που επιβάλλει στην ανθρωπότητα, λόγω της επιρροής που έχει στην ανθρώπινη ψυχή, δεσμεύοντας και παραλύοντας την με το βάρος που απαιτεί μέσω του θανάτου του Χριστού. Χιλιάδες μάρτυρες έχουν χαθεί μα λίγοι, αν υπάρχει κανείς, από αυτούς αποδείχθηκαν τόσο αβοήθητος όσο ο μεγάλος Χριστιανικός Θεός. Χιλιάδες αντιμετώπισαν τον θάνατο με μεγαλύτερη γενναιότητα με περισσότερο κουράγιο με

σκοπό της ο Ιησούς είναι μια πραγματική μηδαμινότητα.

Στάθηκαν όρθιοι και αντιμετώπισαν τους εκτελεστές τους με απτόητη αποφασιστικότητα, και παρόλο που, και αυτοί, πέθαναν για τους ανθρώπους δεν ζήτησαν τίποτα ως αντάλλαγμα για την μεγάλη τους θυσία.

Αληθώς, χρειαζόμαστε λύτρωση από τη σκλαβιά, την νεκρική αδυναμία και την εξευτελιστική χριστιανική ηθική. Τα διδάγματα του Χριστού και των οπαδών του έχουν αποτύχει επειδή στερούντο την ζωτικότητα να ανυψώσουν τα βάρη από τις πλάτες της ανθρώπινης φυλής έχουν αποτύχει επειδή η ίδια η

ουσία του δόγματος είναι αντίθετη στο πνεύμα της ζωής εκτιθέμενη στις εκδηλώσεις της φύσης στην δύναμη και την ομορφιά του πάθους.

Ποτέ ο χριστιανισμός, κάτω από οποιαδήποτε μάσκα και αν εμφανιστεί είτε του Νεοφιλελευθερισμού, του Πνευματισμού της χριστιανικής Επιστήμης της Νέας Σκέψης ή χιλιάδων άλλων μορφών υστερίας και νευρασθένειας δεν θα μας απαλλάξει από την τρομερή πίεση των συνεπειών του βάρους της φτώχειας, της φρίκης, του εξωφρενικά άδικου συστήματος μας.

Ο Χριστιανισμός είναι η συνωμοσία της άγνοιας

ενάντια στην λογική, του σκοταδιού ενάντια στο φως, της υποταγής και της σκλαβιάς ενάντια στην ανεξαρτησία και την ελευθερία, της άρνησης της δύναμης και της ομορφιάς ενάντια στην κατάφαση της χαράς και της δόξας της ζωής.